

[Ministeren for kulturelle anliggender]

Området børneteater omtaler »Kulturens Børn« (s. 183) således:

»Med den nye lovs ikrafttræden bliver ansvaret i endnu højere grad lagt over på amtskommuner og kommuner. Det kan blive spændende at se, om amtskommunerne og kommunerne vil følge udviklingen inden for børneteateret op og medvirke til en yderligere decentralisering og demokratisering af teaterudbudet for børn.«

Denne lov trådte i kraft den 1. januar 1980.

Efter de nye bestemmelser yder staten 50 pct.s refusion af kommunale og amtskommunale udgifter til driften af egnsteatre, der udøver virksomhed som børneteater og opsøgende teater, og 50 pct.s refusion af de udgifter, som amtskommunerne anvender til støtte af rejsende børneteatre og opsøgende teatre. Der ydes endelig 50 pct.s refusion af kommuners og amtskommuners udgifter ved køb af sådanne forestillinger.

Hensigten med disse lovbestemmelser er jo klar: staten ønsker at stimulere og bistå dér, hvor der er en lokal interesse, for at sikre både udbud og afsætning af børneteaterforestillinger, og dette er vores bedste forsøg på at rette op på skævheder i tilbuddene ude over landet af børneteater.

Siden lovens ikrafttræden er der oprettet 24 godkendte egnsteatre spredt over hele landet. Det er teatre eller teatergrupper med fast tilhørsforhold til den pågældende egn og med fast spillested, hvor børnene kan opleve det at gå i teatret. Det typiske egnsteater spiller også opsøgende teater, det vil sige, at det tager ud og spiller for andre børn på skoler, på børneinstitutioner, på biblioteker og lignende steder.

For at supplere dette lokale tilbud og for at sikre et udbud af børneteaterforestillinger i de egne af landet, hvor der ikke endnu findes noget egnsteater, er amtskommunerne gået sammen om at støtte børneteatre, der som rejsende teatre udbyder deres forestillinger over hele landet. Der er ingen pligt for amtskommunerne til at støtte denne ordning, men vi konstaterer med tilfredshed, at så godt som alle amtskommuner allerede er med i ordningen. Den måde, børneteatrene fungerer og støtteordningerne er lagt an på, sigter mod, at de skal nå ud til alle børn, og det er nu op til kommuner og amtskommuner at fortsætte den udvikling inden for bør-

neteateret, som er sat godt i gang. Lovgrundlaget herfor er til stede.

Om museerne. De fleste børn får gode muligheder for at stifte bekendtskab med museerne, og mange børn benytter sig af disse muligheder. Når museerne i dag fremtræder som et attraktivt kultur- og fritidstilbud, hænger det givetvis sammen med den indsats, der navnlig gennem de sidste femten år er blevet gjort af museerne med hensyn til en særlig formidling til børn gennem øget udstillingsvirksomhed, gennem udsendelse af publikationer og ved museumspersonalets medvirken i radio og fjernsyn.

Museerne udfolder store bestræbelser på at gøre udstillingerne mere levende, og der er påbegyndt en række museumspædagogiske aktiviteter for børn. Over hele landet har der været opbygget specielle børneudstillinger på kunstmuseerne, og for kort tid siden blev der åbnet et særligt børnemuseum som en afdeling af et af vore store kunstmuseer.

På lidt længere sigt vil vi givetvis kunne regne med en styrket museumsinteresse hos børn og unge takket være de hyppige besøg, som børnene aflægger på museerne som led i skoleundervisningen.

Hvad angår børns filmforbrug og adgang til at se film, efterlader rapporten det hovedindtryk, at der i mindre grad er tale om sociale skævheder end om skævheder, der hænger sammen med den ulige fordeling landet over af biografer og institutioner og foreninger, som foretager filmforevisning.

Det er alt i alt min opfattelse, at vi er rimeligt godt stillet her i landet sammenlignet med andre lande, når det drejer sig om at give børn et lødigt filmtilbud, og det kan vi bl.a. takke de biblioteker og andre institutioner for, som viser film for børn, navnlig de mange og meget aktive børnefilmklubber.

Rapporten oplyser, at der i 1977 fandtes over 100 børnefilmklubber med ca. 123.000 medlemmer. Det er tal, der må vække til eftertanke, fordi de rører ved nogle væsentlige forhold angående børnefilmen, og dér er det vigtigste jo nok, at det som hovedregel ikke betaler sig ud fra en isoleret forretningsmæssig betragtning at producere børnefilm.

Hvad vil vi gøre ved det? Jo, det er her min opfattelse, at vi fra statens side må satses på i første række at tilvejebringe en forøgelse af den danske produktion af film, som henvender sig til et børnepublikum. Vi må gøre